

РЕШЕНИЕ

№ 802

гр. София, 14.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12095** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от ЗУБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. А. А., [дата на раждане], гражданин на М., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [улица], ПЗТ на РПЦ С. при ДАБ, срещу Решение № УП-ОК 17 от 19.11.2021 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона – чл.8 и чл.9 ЗУБ. Жалбоподателят поддържа, че е налице опасност за живота му в страната на произход поради принадлежност към определена социална група – на атеистите, които причини не били изследвани от административния орган, респ. той не бил обсъдил източници на информацията относно М., относими към хипотезата на чл.9, ал.1 ЗУБ. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът - интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юр.П., оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба рег.№ УП 19395 от 10.11.2021 г. по описа на ДАБ А. А. А., представил се

като гражданин на С., е поискал международна закрила. Личните му данни са установени въз основа на негова декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, в която посочил, че е [дата на раждане] в [населено място], област Х., С.. Изготвени са регистрационен лист рег.№ УП 19395 от 10.11.2021 г., Е. дактилоскопна карта и е връчена покана за интервю рег. № УП 19395 от 10.11.2021 г.

На проведеното на 17.11.2021 г. интервю кандидатът заявил, че е предоставил грешна първоначална информация и всъщност се казва Ал Х. Б., [дата на раждане] в [населено място], М.. Заявил принадлежност към берберска етническа група, но изрично посочил, че не е имал проблеми във връзка с това. Не изповядвал религия и не бил вярващ. Заради това имал проблеми, но без да се стига до насилие. Проблемите се изразявали с това, че приятелите го отбягвали и не контактували с него. Напуснал М. легално, на 16.11.2019 г., със самолет за Турция, където останал около две години. Влязъл нелегално в България през м.октомври 2021 г. и го заловили още на границата. Като причина за напускане на М. посочил, че не харесва страната си, тъй като там нямало свобода на религията и иска за отиде в Европа, при сестра си във Франция. Хората знаели, че не е вярващ, отбягвали го и не можел открито да изразява своите мисли. Напуснал страната поради липсата на работа и бъдеще за хора като него. Не членува в политическа партия, не му е оказвано насилие, не е задържан или арестуван, срещу него няма образувани съдебни производства.

Издадено е оспореното Решение № УП-ОК 17 от 19.11.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна. Административният орган е приел, че кандидатът не посочва основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, а е напуснал страната си доброволно и по икономически причини, поради което следва да се определи като икономически мигрант. Относно твърденията на кандидата, че не е вярващ, в решението е цитирано заявеното от лицето по време на интервюто, че в М. никога не се е определял за невярващ. От обстоятелството по укриване на личните данни и произход, както и поради предоставена от ДАНС информация, органът е формирал извод, че кандидатът представлява заплахата за националната сигурност. Обсъдени са предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, но е прието, че същите не са налице при липса на личен елемент за международна закрила по смисъла на чл.9, ал.1, т.1-3 ЗУБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 23.11.2021 г. Жалбата е подадена директно до съда на 30.11.2021 г. /вх. № 41 811 по описа на АССГ/, т.е. в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Спрямо кандидата за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70, ал.1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл.31, пар.8 и чл.32, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, в които се прилагат някои от обстоятелствата, изброени в член

31, параграф 8, държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. Процедурната директива, в нормата на чл.31, пар.2, въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл.31, пар.9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по пар.8 следва да са разумни.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – интервюиращ орган по чл.70, ал.1 ЗУБ съгласно приложена от ответника Заповед № РД05-783 от 09.12.2020 г. на председателя на ДАБ за определяне на К. Й. И. за интервюиращ орган. В изпратената от ответника административна преписка липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на кандидата, или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл.

Спазени са изискванията на чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС процедурата по разглеждане на молбата да приключи възможно най-бързо и в разумен срок. Този срок е установен в националното законодателство (чл.70, ал.1 ЗУБ) и в случая е спазен. Молбата за закрила е регистрирана на 10.11.2021 г., поради което постановеното на 19.11.2021 г. решение е издадено в срока по чл.70, ал.1 ЗУБ, респ. от компетентен административен орган.

Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна с излагане на подробни съображения относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е намерил основания по чл.13, ал.1, т.2 и т.7 ЗУБ за явна неоснователност на молбата за закрила, а именно кандидатът не посочва причини за основателни опасения от преследване и унищожение, в устна или писмена форма, дава невярна или укрива съществена информация относно своя случай. Те кореспондират с основанията по чл.31, пар.8, б.„а“ от Директива 2013/32/ЕС - кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, както и б. „в“ кандидатът е заблудил органите, като е предоставил невярна информация или документи или е скрил информация или документи по отношение на своята самоличност и/или националност, които могат да имат отрицателно отражение за решението.

Релевантни към международната закрила по ЗУБ са обстоятелствата по чл.8 и чл.9. Според чл.8 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Според чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унищожително отнасяне, или наказание, или

3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Обосновано органът е дал вяра на твърденията на кандидата, че лично не е бил заплашван, насилван или дискриминиран, не е задържан или арестуван, срещу него няма образувани съдебни производства. По отношение поддържаната лична бежанска история за принадлежност към берберска етническа група (преведена и като „амазиги“ в о.с.з. на 09.02.2022 г.), по време на интервюто пред органа на 17.11.2021 г. кандидатът изрично е посочил, че в М. „не е обявил, че е невярващ“. Имал проблеми с това, тъй като приятелите го отбягвали, но не се е стигало до насилие. Пред съда чуждият гражданин поддържа, че не е вярващ, тъй като за „берберите“ религията не е толкова важна. В М. живял в [населено място], където имало „много като него“, като уточнява, че 90 % били амазиги, а останалите – араби и мюсюлмани. Посочва, че „на улицата никой не го закачал“, но не можел да остане да живее в М. по религиозни причини.

Според Доклад от 12.05.2021 г. на USDOS – US D. of State: 2020 R. on I. R. F.: Моросо: Правителството на САЩ оценява общото население на 35,6 милиона (оценка за средата на 2020 г.). Повече от 99 процента от населението са мюсюлмани сунити, а по-малко от 0,1 процента от населението са мюсюлмани шиити. Групите, съставляващи по-малко от 1% от населението, включват християни, евреи и бахайи. Според конституцията страната е мюсюлманска държава, а ислямът е религията на държавата. Конституцията гарантира свободата на мисълта, изразяването и събранията и гласи, че държавата гарантира на всеки човек свободата да упражнява своите религиозни дела. Религии, различни от исляма и юдаизма, не са признати от конституцията или законите. Конституцията и законът, регулиращ медиите, забраняват на всяко лице, включително членове на парламента, които обикновено имат имунитет, да критикува исляма на публични платформи, като печатни или онлайн медии или в публични речи. Такива изрази се наказват с лишаване от свобода до две години и глоба до 200 000 дирхама (22 400 долара). Доброволното покръстване не е престъпление според закона. Наказателният кодекс гласи, че всяко лице, за което е известно, че е мюсюлманин, което наруши пост публично през месец Р. без изключение, предоставено от религиозните власти, подлежи на наказание от шест месеца затвор и глоба от 200 до 500 дирхама (\$22 до \$56). Конституцията гарантира на сдруженията на гражданското общество и неправителствените организации (Н.) правото да се организират и да извършват дейността си свободно в рамките на конституцията. Законът за сдруженията забранява организации, които извършват дейности, които правителството счита за „незаконни, противоречащи на добрите нрави, или насочени към подкопаване на ислямската религия, целостта на националната територия или монархическия режим, или които призовават към дискриминация“. Правителството продължава да ограничава разпространението на

неислямски религиозни материали, както и на някои ислямски материали, които счита за несъвместими с школата на сунитския ислям на М.-А.. Политиката на правителството продължава да забранява продажбата на всички книги, видеокасети и D., които смята за религиозно екстремистки. Някои активисти за правата на амазиги (бербери) съобщават за нетолерантност и потискане на традиционните обичаи на амазиги в селските райони на амазиги от назначени от правителството морхидати (Мюсюлмански духовни водачи).

Единствената открита в доклада на USDOS – US D. of State информация относно амазигите/берберите касае политика на „нетолерантност и потискане на традиционните обичаи“, което не достига изискуемия праг на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Пред административния орган кандидатът сочи, че не се е стигало до насилие, а пред съда – на „улицата никой не ме закачаше“. Изнесените от лицето данни, обсъдени съобразно цитираната информация относно страната по произход, не навежда на извод за преследване по причина на религиозна принадлежност в светлината на определението по чл.10, пар.1, б. „б“ от Директива 2011/95/ЕС - понятието „религия“ включва по-специално притежаването на теистични, нетеистични или атеистични убеждения.

Дори да се приеме, че етническата принадлежност към „бербери/амазиги“ може да се разглежда като определена социална група в страната по произход, то липсват данни за преследване на нейните членове в М.. Съгласно легалното определение по чл.10, пар.1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС една група се счита за определена социална група, когато по-специално:

— нейните членове споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях, и

— тази група има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество.

От една страна, споделеното от кандидата пред съда, че в града, където е роден и живял „имало много като него“, разколебава „видимостта“ на групата в обществото, т.е. че нейните членове се разглеждат като „различни от заобикалящото ги общество“. От друга страна, както официалната информация относно страната на произход, така и изнесената от кандидата такава, не съдържа данни за преследване срещу „бербери/амазиги“, а и самият кандидат не сочи такива конкретни данни. Напротив, лично на него не му е оказвано насилие, не е задържан или арестуван, срещу него няма образувани съдебни производства.

По изложените съображения правилно административният орган е намерил основание по чл.13, ал.1, т.2 ЗУБ за явна неоснователност на молбата за закрила, тъй като кандидатът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Изрично посоченото от него, че в „М. няма работа и бъдеще за хора като него“ обосновано е навела органа на извод, че лицето е „икономически мигрант“.

Противно на твърденията в жалбата, оспореното решение съдържа подробни мотиви относно личната бежанска история на чуждия гражданин, обсъдена в контекста на актуалната обстановка в страната на произход, преценена релевантно към основанията по чл.9, ал.1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. При липса на

твърдения за реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, правилен е изводът на административния орган, че спрямо кандидата не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

Административният орган е разполагал с информация за М., цитирана в справка рег. № МД-431 от 02.09.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, съобразно която е разгледал разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и Решение от 30.01.2014 г. по дело С-285/12 относно тълкуването на чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕО, респ. чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ – степента на характеризиращото военния конфликт безогледно насилие трябва да достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факт на пребиваването си там, е изложено на реална опасност за претърпи тежки и лични заплахи. В колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за предоставяне на субсидиарна закрила.

В случая, не се установяват никакви *индивидуални* тежки заплахи срещу живота или личността на А. А. А., поради което и за да се предостави статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ безогледното насилие в М. следва да е изключително. Подобно насилие не се установява от цитираната информация в Доклад на USDOS – US D. of State: 2020 R. on I. R. F.: Могосо, както и в Доклад на А. I. R. 2020/21; T. State of the W.'s H. R.; Могосо and W. Sahara 2020, изд. на 07.04.2021 г. Последният документ не съдържа данни за преследване спрямо „бербери/амазиги“, а в раздела му „Свобода на религията и вярванията“ е посочено, че „Мароканското законодателство продължава да криминализира „обидата на исляма“, която може да бъде наказана със затвор. През май полицията в К. арестувала актьора Р. Б. за видео, публикувано във Ф., в което той се подиграва с ислямските ритуали. Той е обвинен в „обида на исляма“ и освободен на следващия ден. Делото срещу него започнало през ноември и е отлагано няколко пъти. През юли съд в [населено място] в Западно М. осъдил М. А. К. на шест месеца затвор и глоба съгласно същата разпоредба за карикатура, която той публикува онлайн, изобразяваща религиозни фигури, включително пророка М.“.

Установената за страната на произход на кандидата официална информация е индикация, че нивото на въоръжения конфликт в Кралство М. не достига до степен на безогледно насилие, необходима за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В потвърждение на изложеното, всички роднини на кандидата продължават за живеят в родния му град.

Към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в Кралство М. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година.

С това съдът приема, че органът е изследвал в пълнота релевантните основания за предоставяне на международна закрила, включително в светлината на принципа за забрана за връщане, поради което и с оглед установената липса на основания за предоставяне на закрила не е налице задължение за произнасяне относно

възможността за вътрешно разселване.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата на А. А. А. следва да бъде отхвърлена. Молбата му за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон. Отхвърлянето ѝ като явно неоснователна в ускорена процедура на общото производство по чл.70, ал.1 ЗУБ е сторено без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането и в разумен срок по смисъла на като според чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС. Намереното основание по чл.31, пар.8, б.“а“ от Директива 2013/32/ЕС, кореспондиращо с чл.13, ал.1, т.2 ЗУБ, се потвърждава от данните по административната преписка, тъй като при подаване на своята молба и излагането на фактите, кандидатът е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

В допълнение и предвид факта, че кандидатът не оспорва представянето си с различни имена и страна на произход, следва да се сподели като правилно и намереното от органа основание по чл.13, ал.1, т.7 ЗУБ, респ. чл.31, пар.8, б.“в“ от Директива 2013/32/ЕС – кандидатът умишлено, в устна или писмена форма, дава невярна или укрива съществена информация относно своя случай.

Първоначалната жалба е подадена директно до съда вх.№ 41811/30.11.2021 г. При комплектуване на преписката административният орган е приложил жалба вх.№ 40977 по описа на АССГ, подадена от същия жалбоподател, но срещу друг административен акт – Решение № РПЗТ-32 от 11.11.2021 г. на председателя на ДАБ. При проверка в електронната система на АССГ съдията-докладчик не откри друго образувано в съда производство с жалбоподател А. А. А., поради което намира, че съдържащата се в административната преписка жалба на л.16 от делото и решение на л.17, вкл. част от преписката от л.19 до л.24, следва да бъдат отделени и докладвани на Председателя на АССГ за образуване на ново производство.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., [дата на раждане], гражданин на М., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [улица], ПЗТ на РПЦ С. при ДАБ, срещу Решение № УП-ОК 17 от 19.11.2021 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ДА СЕ ОТДЕЛИ И ДОКЛАДВА на Председателя на АССГ жалба на л.16 от делото и решение на л.17, вкл. част от преписката от л.19 до л.24, за образуване на ново производство по жалба срещу Решение № РПЗТ-32 от 11.11.2021 г. на председателя на ДАБ.

СЪДИЯ:

